

Nr 107.

Av herr **Nerman**, om införande av enkammarssystem i den svenska riksdagen.

Den svenska riksdagsordningens grundval tvåkammarssystemet har, sedan de flesta olikheterna i valvillkoren för de två kamrarna borttagits, blivit ganska ologiskt och de två kamrarna väsentligen paralleller, där samma synpunkter, anföranden och beslutsförfaranden i onödan upprepas. Flerfaldiga gånger under de sista 20 åren har av olika motionärer yrkats dualismens upphävande och införande av *enkammarssystem*. Motiveringen var tidigare, då första kammaren utgjorde en den högre inkomstens och därmed konservatismens speciella borg, mest av moralisk och politisk natur. Härutinnan hänvisas till tidigare yttranden av herrar Lindhagen, Vennerström, Hage, Z. Höglund m. fl. liksom till herr Brantings yttrande redan år 1902: »Utveckling fram mot enkammarssystem är den rationella lösningen ur alla svårigheter.» Vidare kan påpekas, hur i de under sista decennierna nyskapade författningarna i olika länder enkammarssystemet har ansetts vara det naturliga för vår tid.

Nu är det emellertid i främsta rummet rent praktiska besparingskäl som tala för tvåkammarssystemets slopande och som av undertecknad betonas. En icke obetydlig ekonomisk vinst skulle statskassan göra, om riksdagstrycket bleve endast hälften så stort och riksdagsmannaarvodenas antal minskades. Dock borde — ur synpunkten av de smärre partiernas rätt — minskningen icke gå längre än till det nuvarande antalet i andra kammaren, helst i förening med ett system där överskottsstämmor i hela riket sammanfördes och kunde bli grundval för tilläggsmandat.

Med utgångspunkt framför allt i den från statsmakterna i innevarande kris betonade nödvändigheten att iaktta största sparsamhet, hemställer undertecknad,

att riksdagen måtte i skrivelse till regeringen anhålla om utredning och förslag till enkammarssystem med de ändringar i grundlagarna som härför erfordras.

Stockholm den 22 januari 1932.

Ture Nerman.

